

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1559/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

1. Az Alkotmánybíróság a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.
2. Az Alkotmánybíróság az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/D. § (2) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja, (4) bekezdés második mondata és (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványokat visszautasítja.

Indokolás

- [1] Az indítványozó, úgy is mint kiskorú gyermeke törvényes képviselője benyújtott alkotmányjogi panaszában az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnptv.) 22/D. § (2) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja, (4) bekezdés második mondata és (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, az Abtv. 27. §-a alapján pedig a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzése és a Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.180/2023/44. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, E) cikk (2) bekezdése, L) cikke, T) cikk (1) bekezdése, I. cikk (1), (2) és (3) bekezdése, II. cikke, IV. cikk (1) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1)–(3) bekezdései, XVI. cikk (1)–(3) bekezdései, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmére hivatkozással.
- [2] 1. Az alkotmányjogi panaszok alapjául szolgáló ügy tárgya a különélő szülővel való számos alkalommal elmaradt kapcsolattartások végrehajtása volt. A Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.180/2023/44. számú végzésében a Paksi Járásbíróság 5.P.20.170/2023/33. számú ideiglenes intézkedést tartalmazó végzésében megállapított kapcsolattartások végrehajtásának elmaradása miatt az indítványozóval

szemben 250.000.- forint pénzbírságot szabott ki. Ezen túl a járásbíróóság megkereste a gyámhatóságot is, mert a gyermek védelembe vételét indokoltnak ítélte, továbbá feljelentést tett az indítványozóval szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 210. § (1) bekezdése alapján, kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétsége elkövetésének alapos gyanúja miatt. Kötelezte az indítványozót, hogy kapcsolattartási kötelezettségének legkésőbb 2025. május 30-ig tegyen eleget.

- [3] A Paksi Járásbíróóság végzésének indokolásában szakértői véleményre alapozottan állapította meg, hogy a „gyermek csupán az anyának akar megfelelni – koalícióra lépett vele – amikor kijelenti, hogy a kapcsolattartásokra nem akar elmenni, illetve a családsegítőben kezdeményezett kapcsolattartás alkalmával elzárkózó magatartást tanúsít. A szakértői vélemény szerint a gyermek viszont az édesapjával való kapcsolattartást igényli és érdekében is áll. A kérelmezett a gyermeket elidegenítette az édesapjától, ő hozta létre azt a helyzetet, hogy a gyermek hosszú ideje »nem akar« az édesapjával találkozni” (lásd a Paksi Járásbíróóság 5.P.20.170/2023/33. számú végzésének [24]–[25] indokolási pontjait). A járásbíróóság azt is megállapította, hogy az indítványozó nem tett javaslatokat az elmaradt kapcsolattartási alkalmak pótlásának céljából. Ezek alapján a járásbíróóság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó maga teremtette azt a helyzetet, hogy a gyermek nem akar elmenni a kapcsolattartási időpontokra, az elmaradás tekintetében az önhiba fennáll. A gyermek és az édesapa közötti kapcsolat helyreállítása szakértői feladat, amely hosszabb időt vesz igénybe, mindazonáltal a járásbíróóság érvelése szerint nem szolgálná a gyermek érdekeit, ha végrehajtó vagy rendőr vinné el a kapcsolattartásra. Ezért a járásbíróóság eltekintett attól, hogy minden, Bnptv.-ben foglalt jogkövetkezményt alkalmazzon.
- [4] A Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzésében mellőzte az indítványozó felhívását a kapcsolattartási kötelezettsége végrehajtására. Figyelembe vette ugyanis, hogy a Paksi Járásbíróóság 2024. december 20-án kelt 5.P.20.170/2023/159. számú végzésével a korábban meghozott és jelen nemperes eljárás alapjául szolgáló határozatot megváltoztatta. A folyamatos kapcsolattartást akként szabályozta, hogy a kérelmező (édesapa) a kapcsolattartás jogát minden héten 2 óra időtartamban a Kistérségi Szociális Központ Család- és Gyermekjóléti Központjában segített kapcsolattartás keretében gyakorolhatja azzal, hogy hat megvalósult alkalmat követően további hat megvalósult felügyelt kapcsolattartás után jogosult a kérelmező felügyelt átadás-átvétel mellett a gyermek elvitelére.
- [5] A Szekszárdi Törvényszék mindenekelőtt utalt arra, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 381. § (1) bekezdése akkor teszi lehetővé az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és új eljárásra, valamint új határozathozatalra utasítását, ha lényeges eljárási szabálysértések történtek, amelyek az érdemi döntésre is kihatással voltak. E tekintetben rögzítette a törvényszék, hogy az indítványozó lényeges eljárási szabálysértést nem jelölt meg és ilyet a törvényszék sem tárt fel (lásd

a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzésének [67]–[71] indokolási pontjait).

- [6] Ezt követően tért át annak megítélésre a törvényszék, hogy a járásbírósi döntés megfelel-e az anyagi szabályoknak. Indokolása szerint a Paksi Járásbíróság helytállóan állapította meg, hogy az indítványozó nem tett eleget a kapcsolattartással összefüggő kötelezettségének, és azt is, hogy az önhiba hiánya nem volt megállapítható. A törvényszék az alkalmazott intézkedéseket helyben hagyta a járásbíróság indokolása alapján, amelynek okszerű mérlegelés alapján megállapított tényállás képezte az alapját. Döntésének indokolásában a törvényszék rámutatott, hogy jelen nemperes eljárás két szakaszból áll: az első szakaszban a bíróság a kapcsolattartás végrehajtásának elrendeléséről dönt [Bnptv. 22/C. § (2) bekezdése]; a végrehajtás elrendelése pedig megnyitja a második szakaszt, vagyis az intézkedések alkalmazását [Bnptv. 22/D. §]. Tekintettel arra, hogy a megállapított kötelezettség önkéntes teljesítése elmaradt, az erről szóló értesítés alapján a járásbírósnak intézkedési kötelezettsége keletkezett. A Törvényszék utalt arra, hogy a bíróság a Bnptv.-ben felsorolt intézkedések közül a végrehajtásnak azon módját köteles elrendelni, amely – az ügy körülményeit figyelembe véve – a leghatékonyabban mozdítja elő a kötelezettség teljesítését. A járásbíróság döntésének felülvizsgálata körében értékelte a törvényszék, hogy a járásbíróság a kapcsolattartás pótlásának elmaradása esetében többször értesítette az indítványozót, amely értesítéseket követően minden alkalommal intézkedési kötelezettsége keletkezett. Ekkor a járásbíróság a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdése *a)* és *b)* pontjában meghatározott intézkedéseket foganatosította és új teljesítési határidőt állapított meg. Ezen előzmények után jutott arra a következtetésre a járásbíróság, hogy a pénzbírság ismételt kiszabása és újabb teljesítési határidő tűzése sem segíti elő a teljesítést, vagyis a kapcsolattartás végrehajtását. A törvényszéki indokolás szerint a járásbíróság jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az indítványozó önhibájának hiánya nem állapítható meg, és okszerű mérlegelést követően helyesen döntött a további intézkedések alkalmazásáról a kapcsolattartás érdekében (lásd a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzésének [78]–[85] indokolási pontjait).

- [7] 2. Az indítványozó ezután nyújtotta be alkotmányjogi panaszát.
- [8] 2.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján előterjesztett indítványában a pénzbírság kiszabásának és a büntető feljelentésnek az alaptörvény-ellenességét állította.
- [9] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelme körében az indítványozó előadta, hogy „az önálló lajstromozás elmaradása miatt a bírósági ügynek nem keletkezett időbelisége”, továbbá a bíróság az alapeljárásban keletkezett szakértői véleményben foglaltakat a végrehajtási eljárásban is felhasználta, így alaptörvény-ellenes, hogy a végrehajtást a bíróság a korábbi ügy folytatásaként kezeli. A tisztességes bírósági

eljárás részét képező fegyveregyenlőség is sérült, ugyanis a bíróság nem követelte meg a kérelmező édesapától annak bizonyítását, hogy az indítványozó önhibájából nem került sor a kapcsolattartás végrehajtására. A bíróság tévesen döntött a jogkövetkezményekről, nem állapítható meg ugyanis, hogy az indítványozó az „önhibát” miben valósította meg, és az sem, hogy a bíróság mérlegelése mi alapján történt, az sem derül ki a döntésekből, hogy milyen alkotmányossági szempont alapján került sor az elsőfokú végzés helybenhagyására. Hiányzik továbbá az indítványozó szerint a döntésből, hogy milyen indokok mentén tett feljelentést a bíróság és annak pontosan mi volt a tartalma. Az indítványozó szerint a bíróság *contra legem* döntést hozott, mert egyrészt figyelmen kívül hagyta az indítványozó által benyújtott bizonyítékokat, másrészt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az önhibát ki kellett volna zárniuk. Mivel a kiszabott pénzbírság összege a törvényszék bevétele, az indítványozó szerint a pártatlanság elve is sérült, hiszen a fellebbezésről a törvényszéknek kellett döntenie. A tisztességes bírósági eljáráshoz való joga azért is sérült az indítvány szerint, mert a bíróság az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésére tekintettel nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy büntető feljelentésről rendelkezzen. Ennek bizonyítására az indítványozó több szakcikket is idéz. Ezzel összefüggésben felvetette továbbá a hamis vád fennállását és azt is, hogy emiatt nem érvényesült a pártatlanság az eljárás során. Végül az eljárás tisztességtelenségét állította amiatt is, mert „a nem szabályszerű ügyiratkezelés odavezetett, hogy az eljárásban a bírósági titkárok rotációja nem valósult meg, ugyanaz a bíróság titkár kapta másodszor is a jogkövetkezmény alkalmazása iránti ügyet, aki korábban a kapcsolattartás végrehajtása iránti ügyben, valamint az első jogkövetkezmény alkalmazása során - ugyanabban az ügyben az utóirat elbírálásánál is a kérelmezett bírságolása körében is már eljárta, nem hagyva el azt az alaptalan - bizonyítékok nélküli feltevését, hogy a kapcsolattartás végrehajtása során a kérelmezett önhibát valósított meg, mert a gyermek nem ment el az apával kapcsolattartásra”.

- [10] Az indítvány szerint az, hogy a bíróság a gyermekét egyedül nevelő anyát „elmarasztalja a perköltségben”, az Alaptörvény XIII. cikke szerinti tulajdonhoz való jogát sérti. Az indítvány továbbá listázza az eddig indítványozóra kiszabott pénzbírságot tartalmazó végzéseket és megállapítja, hogy a bíróság asszisztál az édesapának ahhoz, hogy anyagilag tönkre tegye az indítványozót.
- [11] A kiszabott pénzbírság vonatkozásában az indítványozó nem az Abtv., hanem a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 426. § (2) bekezdése alapján kérte az Alkotmánybíróságot, hogy keresse meg az elsőfokú bíróságot és rendelje el a végrehajtás felfüggesztését.
- [12] Mivel az indítványozó „anya szenvedte el az alapjogi sérelmet”, az Alaptörvény XV. cikk (1)–(3) bekezdései is sérültek.
- [13] Az indítványozó szerint a gyermek Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében garantált és az indítványozó által védett szellemi és erkölcsi fejlődéshez szükséges védelemhez

és gondoskodáshoz való joga is sérelmet szenvedett. Az is ellentétes az Alaptörvény XVI. cikkel, hogy a gyermeket egyedül nevelő szülőre szab ki pénzbírságot a bíróság, különösen úgy, hogy a gyermek valójában amiatt nem akar elmenni a kapcsolattartásra, mert tudja, hogy a különélő szülő hogy bánt az indítványozóval.

- [14] 2.2. Ami az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti indítvány tartalmát illeti, az indítványozó szerint a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés *b)* pontjának megsemmisítése azért indokolt, mert az az Alaptörvény XVI. cikkével ellentétes. Az indítvány szerint a Bnptv. 22/D. § (5) bekezdés második mondata sérti a jogorvoslathoz való jogot [XXVIII. cikk (7) bekezdése] és ellentétes a jogállamiság B) cikk (1) bekezdésén alapuló elvével is.
- [15] A Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontjai alaptörvény-ellenesége körében megemlítette még az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdései, II. cikke, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmét is.
- [16] A Bnptv. pénzbírság kiszabását tartalmazó 22/D. § (4) bekezdés második mondata az indítvány szerint az Alaptörvény XVI. cikkével ellentétes, ugyanis a családtól vonja el a jövedelmet, továbbá ellentétes a gyermek érdekével.
- [17] A Bnptv. 22/D. § (5) bekezdése az indítvány szerint antidemokratikus, így az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétes, továbbá ellentétes a jogorvoslati joggal.
- [18] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján megvizsgálva a befogadhatóság feltételeit, jelen ügyben a következőket lehetett megállapítani.
- [19] 3.1. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz indítványokat az Abtv.-ben meghatározott határidőn belül nyújtotta be, a főttkári hiánypótlási felhívásra is határidőben válaszolt. A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló kérelem tárgyában hozott döntés alkotmányjogi panasszal támadható {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [9]}.
- [20] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában azonban a nemperes eljárásban pénzbírságot kiszabó végzések ellen benyújtott panasz nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdésének, így érdemi vizsgálatuk nem lehetséges {3422/2022. (X. 21.) AB végzés, Indokolás [11]–[15]}. Ennek megfelelően a pénzbírságra vonatkozó indítvány nem vizsgálható érdemben.
- [21] Az alkotmányjogi panasz indítványt az alapügy kérelmezettje (édesanya), úgyis mint a kiskorú gyermek törvényes képviselője nyújtotta be. Az indítványozó édesanya a bírósági iratok szerint szülői felügyeleti jogot gyakorol gyermeke tekintetében, így jogosult arra, hogy a gyermek képviseletében a gyermek alapjogi igényét érvényesítve alkotmányjogi panaszt nyújtson be a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:14. § (1) bekezdése és 4:161. § (1) bekezdése szerint.

- [22] 3.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek – az alábbiak miatt – csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény E cikk (2) bekezdése, L cikke, T cikk (1) bekezdése, valamint I. cikk (1), (2) és (3) bekezdése az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján ugyanis nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának {az Alaptörvény E cikk (1)–(3) bekezdéseire vonatkozóan lásd például: 3260/2023. (VI. 9.) AB végzés, Indokolás [11]; az Alaptörvény L cikk (1) bekezdésére vonatkozóan lásd: 3244/2024. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [16]; az Alaptörvény T cikk (1) bekezdésére vonatkozóan lásd például: 3314/2021. (VII. 22.) AB végzés, Indokolás [13]; az Alaptörvény I. cikkére vonatkozóan lásd: 16/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [23] Fentieken túl az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a B) cikk (1) bekezdésére csak két kivételes esetben lehet alkotmányjogi panaszt alapítani, akkor, ha az indítványozó a visszaható hatályú jogalkotás vagy jogalkalmazás tilalmának megsértésére, illetve a felkészülési idő hiányára hivatkozik {lásd legutóbb például: 3334/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [15]}. Jelen ügyben az indítványozó a B) cikk (1) bekezdése vonatkozásában nem erre hivatkozott.
- [24] 3.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti: *a*) tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a]; *b*) az eljárás megindításának indokait (az elmaradt kapcsolattartásokban az indítványozó felróhatóságának megállapítása, pénzbírság kiszabása szankcióként, valamint feljelentés tétele); *c*) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntéseket; *d*) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény II. cikk, IV. cikk (1) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1)–(3) bekezdései, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1), (7) bekezdése]; *e*) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint *f*) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a másodfokú bíróság végzéseinek alaptörvényellenességét és semmisítse meg azokat.
- [25] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény II. cikkét, IV. cikk (1) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1)–(3) bekezdéseit, XVI. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdését az indítvány felsorolta, ám annak sérelmére vonatkozó, megfelelő alkotmányjogi indokolást nem adott elő.
- [26] Az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének, valamint a XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmét állította amiatt is, hogy a bíróságok kötelezték az eljárási

költség megfizetésére. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában nem szolgáltat alkotmányjogilag értékelhető indokokkal, érvekkel a panasz tárgyának alkotmányossági szempontú vizsgálatához. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy „önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.

- [27] Az indítvány továbbá állította a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja, (4) bekezdés második mondata és (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességét, de arra vonatkozó indokolást nem terjesztett elő, hogy a jogszabály támadott rendelkezései miért és mennyiben sértik az Alaptörvény indítványban nevesített rendelkezéseit, az indítványozó az alaptörvény-ellenességet csupán állította, de nem támasztotta alá azt alkotmányossági érvekkel.
- [28] Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, és annak elbírálására nincs lehetőség {lásd hasonlóan: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; legutóbb például: 3446/2021. (X. 25.) AB végzés Indokolás [6]; 3165/2023. (IV. 6.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [29] Összefoglalva: a fentiek szerint az Alkotmánybíróság megállította, hogy az indítványozó Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján benyújtott, a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja, (4) bekezdés második mondata és (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására, valamint megsemmisítésére, továbbá az Abtv. 27. §-a szerint benyújtott, az Alaptörvény II. cikk, IV. cikk (1) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1)–(2) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét állító panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményeit, ezért azok érdemi bírálatára nem volt lehetőség.
- [30] 3.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [31] 3.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (2) bekezdésén alapuló a szülő-gyermek kapcsolattartási jog alkotmányos tartalmát illetően [lásd: 3067/2021. (II. 24.) AB határozat]. E gyakorlat szerint a külön élő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1)

bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [25]; lásd legutóbb: 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [23]–[24]}. Ezen kívül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alkotmányos tartalmára nézve és annak a kapcsolattartási ügyekben való érvényesülésére is irányadó gyakorlata van. Erre nézve nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést az indítvány, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná, figyelembe véve, hogy a nemperes eljárás a fentiek szerinti kapcsolattartáshoz való (alap)jog érvényesülését szolgálta.

- [32] 3.4.2. Ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését illeti, mindenekelőtt arra utal az Alkotmánybíróság, hogy az indítványozó valójában tényállás-megállapítási, bizonyíték-értékelési kérdéseket kifogásolt, és a bírósági döntéssel való egyet nem értését fejezte ki, tehát a kapcsolattartások elmaradása körében az önhiba megállapítását, és az annak következtében tett intézkedéseket tekintette alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében. Az Alkotmánybíróság azonban a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja.
- [33] A járásbíróság és a törvényszék döntéseikben a Bnptv. vonatkozó rendelkezései alapján egyrészt a nemperes eljárás jellegének és szakaszainak, egyben a bíróságok hatásköreinek kijelölésén keresztül építették fel indokolásukat. A Bnptv. 22/D. § (2) bekezdése szerinti intézkedések alkalmazásával összefüggésben nem merült fel olyan, az indítvány által megállapítható alaptörvény-ellenesség kétélye, amelyet az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellene.
- [34] A támadott bírói döntés alapjául szolgáló bizonyítékokkal, illetve összességében a lefolytatott *bizonyítási eljárással* kapcsolatos indítványozói kifogások tekintetében az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatára utal, és jelen ügyben is nyomatékkal hangsúlyozza, hogy a bizonyítékokra vonatkozó értékelő tevékenység – a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése – nem lehet alkotmányossági felülvizsgálat tárgya. A „tisztességes eljáráshoz való jog tekintetében az alkotmányossági vizsgálat csak arra korlátozódik, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek a bíróságok eleget tettek-e, azt azonban nem vizsgálja az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy nem jár el negyedfokú bíróságként –, hogy a levont következtetések szakjogilag helyesek-e” {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [40]}. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét nem eredményezi az a körülmény, hogy az eljárás egyik résztvevője szerint a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokból téves következtetést vontak le {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [42]}. Ennek értelmében alkotmányjogi panasz eljárásban nincs mód annak vizsgálatára, hogy a bírói döntés indokolásában

megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3427/2020. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [12]}. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság«” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.

- [35] 4. A fentiek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjába, 52. § (1b) bekezdés *e)* pontjába foglalt törvényi feltételnek, részben pedig nem teljesíti az Abtv. 29. §-ban írt befogadási kritériumokat, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. március 17.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró